

Člověk nemá s globálním oteplováním nic společného

tadesco.org/clovek-nema-s-globalnym-oteplovanim-nic-spolocne

15. října 2024

15. 10. 2024

rád

čtení 7 min.

Diskuse o vlivu lidské činnosti na klima naší planety pokračuje. Hmatatelný příspěvek k potvrzení verze o nezávislosti takzvaného globálního oteplování na lidském faktoru přinesla nedávno publikovaná práce polského vědce Piotra Kowalczaka.

Jeho kniha „Změna podnebí: Politika, Ideologie, Věda, Fakta“ je jedinečnou prací z hlediska množství sklizeného a zpracovaného materiálu. A také z hlediska rozsahu přístupu a množství zvažovaných otázek. Objem monografie přesahuje 700 stran.

Autor je bývalým dlouhodobým ředitelem poboček Ústavu meteorologie a vodního hospodářství v Poznani a Varšavě.

Ochlazování a oteplování na Zemi jsou cyklické

Kowalczak si nestanovil úkol dokázat absurdnost tvrzení o zavinění lidské průmyslové činnosti při formování skleníkového efektu a oteplování na planetě. Jednoduše shromáždil historická fakta a upozornil na skutečnost, že ochlazování a oteplování na Zemi jsou cyklické.

Analýza dostupných dat umožnila specialistovi konstatovat, že samotný koncept „vynulování uhlíkové stopy“ s cílem mít určitý vliv na probíhající klimatické procesy, tedy zastavit oteplování nebo alespoň zajistit změnu teploty o několik stupňů, není nic jiného než zákulisní manipulace Mezivládního panelu pro změnu klimatu (IPCC).

A že toto zadání panel obdržel od skupiny politiků a některých dalších osob, kteří se neúčastní objektivního vědeckého výzkumu.

Neexistoval průmysl a téměř žádná populace, ale i tak se oteplovalo

„Věk Země se odhaduje na přibližně 4,5 miliardy let. Asi před 12 tisíci lety, po poslední době ledové, začala epocha holocénu, ve které žijeme. Konec zalednění byl náhlý. Tání ledu vedlo k tomu, že v některých obdobích hladina vody stoupla o 15 cm za den. Zatímco hranice pobřeží se každý den posouvala o jeden a půl kilometru. Co se děje nyní s tím nelze vůbec srovnávat. Kolem roku 12 700 před Kristem se změny neuskutečnily krokově, ale doslova cvalem. Během jedné generace se globální teplota zvýšila asi o 5°C. To znamená, že tempo bylo velmi odlišné od dnešního jeden a půl stupně,“ píše polský vědec.

Tento citát ukazuje, že v přítomnosti lidstva, tehdy odhadovaného pouze na desetitisíce homo sapiens a ne dnešní miliardy, bez jakéhokoli průmyslu, bylo oteplování mnohem dramatičtější než nyní.

Klasický příklad „motýlového efektu“

V roce 1815 vybuchla sopka Tambora, která se nachází na indonéském ostrově Sumbawa. Sopečný popel stoupal do výšky 40 km. Stratosférické větry rozfoukaly vzniklý oblak, v důsledku čehož se Slunce změnilo na „slabou žárovku“ pro rozsáhlé území Indonésie. Rok 1816 vešel do historie jako „rok bez léta“ poznačený katastrofickými neúrodami a desetinásobným nárůstem cen obilí.

Erupce Tambory nebyla místním jevem. Sopečné „zatmění Slunce“ způsobilo snížení teploty na celé severní polokouli o 0,4 až 0,7°C. V některých oblastech pokles dosáhl 3 až 5 stupňů. Ochlazení zkrátilo období vhodné pro zemědělské činnosti. Následné vlny neobvyklých letních mrazů 6. až 11. června, 9. až 11. července a 21. až 30. srpna 1816 dokázaly zničit významnou část úrody v Kanadě, severní Evropě a Spojených státech.

Podle Karen Alexander, profesorky na University of Massachusetts v Amherstu, byly účinky erupce v podobě hladomoru citelné ještě další desetiletí. Mnoho druhů komerčních ryb například takový chlad nezvládlo.

V roce 1815, kdy o nástupu průmyslové éry nechýrovali ani spisovatelé sci-fi, se příroda regulovala sama. Aniž by se do řešení klimatických změn zapojovali lidé.

V lednu 2022 vybuchla nedaleko ostrovů Tonga podvodní sopka Hunga Tonga-Hunga Ha'apai. 150 milionů tun vodní páry se uvolnilo do stratosféry v nadmořské výšce 15 až 40 km nad zemí. To je 10% z již tehdy se tam nacházející vody. Australští vědci z University of New South Wales ve zprávě o studii tvrdí, že takové množství páry se bude významně podílet na skleníkovém efektu. A může „dočasně ovlivnit globální průměrnou teplotu na celé Zemi“. I na několik let.

Výraz „motýlový efekt“ vytvořil americký matematik a klimatolog Edward Lorenz. Popularitu si získal díky dílu Raya Bradburyho „Zvuk hromu“. Zmíněný příklad výbuchu podvodní sopky Hunga Tonga-Hunga Ha'apai je jeho neklasičtějším potvrzením.

Příroda si žije svůj vlastní život

Rychle vysychající velké solné jezero v americkém státě Utah v roce 2020 vypustilo do atmosféry 4,1 milionu tun oxidu uhličitého.

Islandská sopka s komplikovaným názvem Eyjafjallajökull v březnu 2010 pokryla popelem celou Evropu. Jistý čas částečně blokovala sluneční záření nad kontinentem. To přispělo k mírnému poklesu teploty. Totéž se vzápětí stalo s italskou Etnou. Ale v menší míře.

„Rady“ lidstvu, aby snížilo uhlíkové „výfukové plyny“ tak znějí zvláště. Popřemýšlejte o tom, jestli si toho sopky všimnou. A obecně oxid uhličitý není škodlivá látka vytvořená lidstvem průmyslovou a zemědělskou činností. Ale plyn vytvořený přírodou používaný v procesu fotosyntézy.

Vědci, kteří podporují verzi katastrofy slibovanou oteplováním, pravidelně vrhají do mediální sféry údaje o tom, jak led Antarktidy taje v části nad úrovní povrchu. A „skromně mlčí“ o tom, že se zároveň zvyšuje množství celkového mořského ledu. Přestože se zdá, že vody Jižního oceánu se oteplují. A tyto dva procesy se prakticky vzájemně vyrovnávají.

Podle modelu, který vytvořili vědci z observatoře Pulkovo, globální oteplování na Zemi v průběhu milionů let střídalo globální ochlazování. Každé z období tepla a chladu trvá asi dvě stě let. Podle výpočtů výše uvedených specialistů se začátek cyklu snižování teploty uskuteční v polovině 21.století.

Moment přechodu z tepla na chlad se překvapivě shoduje s datem dosažení nulové uhlíkové neutrality lidstva. Tedy rok 2050. A právě letos je uveden ve „Velké zelené dohodě“ EU. Není to důvod, proč se tak zrychlují plány?

Falešný příběh ve službách globalizace

Historie lze psát různými způsoby. Můžete upřímně uvést informace o událostech, které se odehrály. Přísně dodržovat jejich posloupnost a chronologii. Nebo můžete prohlédnout či na objednávku „pozapomenout“ události, které nezapadají do požadovaného obrazu. Tato metoda vám umožňuje skrýt informace o teplých obdobích, která existovala. Vynechat informace o cyklické povaze probíhajících změn a vytvářet teorie a grafy, které slibují před tím nepoznané zvýšení teplot.

„Celý seznam předpovědí založených na takovém selektivním záznamu historie má anti-lidský charakter. Patří k ní celá skupina environmentálních klimatologů, kteří pravidelně vydávají katastrofické předpovědi. Ty se nejčastěji nesplní, ale způsobují, že se třeseme. A tak v mnoha případech přidělujeme peníze na akcie, které slibují, že zabrání katastrofě. Připomeňme si například zprávy Římského klubu, který v roce 1972 předpověděl, že lidstvo

zůstaneme bez plynu, ropy, stříbra a mnoha dalších prvků do 10ti let. Totéž platí pro prognózy o demografii a efektivnosti zemědělství,“ přizvukuje Kowalczak.

Výzvy zaměřené na ochranu životního prostředí jsou ve skutečnosti činností zaměřenou na plnění politického záměru určité kategorie lidí. A k zajištění jejich ekonomických zájmů.

Rostoucí počet vědců v oblasti klimatu nyní dochází k závěru, že neexistují skutečné důkazy o globálním oteplování způsobeném lidstvem. Existují pouze předpoklady počítačových modelů. Každá předpověď vytvořená pomocí těchto modelů od roku 1990 byla nesprávná. S každým dalším rokem jsou skutečné teploty daleko od předpovědí.

„Pokud nám řeknou, že oxid uhličitý způsobuje globální oteplování, pak musí oteplování vždy předcházet zvýšení jeho koncentrace. Skutečný příběh ukazuje, že všechno je přesně naopak. Po oteplení dochází ke zvýšení emisí oxidu uhličitého. Někdy může toto „zpoždění“ trvat stovky let. Logika naznačuje, že mluvit o nebezpečí emisí oxidu uhličitého pro klima Země je přinejmenším chybou. Nejde-li přímo o zkreslení faktů v zájmu dosažení požadovaného výsledku.

Pokud jsou základní fakta a souvislosti, které jsou základem pro budování teorií, nesprávné, co pak lze říci o pravdivosti a přesnosti předpovědí na nich založených? Naprostá většina předpovědí IPCC se nenaplní. Je tomu tak proto, že globální klimatické modely systematicky přeceňují klimatickou citlivost na oxid uhličitý. A modeláři vylučují vlivy a zpětnou vazbu, které jsou neslučitelné s jejich posláním a úkolem identifikovat lidské vlivy na klima,“ poznamenává Kowalczak.

Jsou měření teploty vůbec platná?

Existuje další úžasný detail, o kterém se příznivci viny lidstva při oteplování snaží mlčet. Týká se to kvality měření teploty. Ukazuje se, že měření teploty pokrývají pouze 10% povrchu planety. V rozsáhlých oblastech Země nejsou vůbec žádné meteorologické stanice. A většina z těch, které existují, se často nachází v urbanizovaných oblastech.

Například na letištích, která jsou součástí takzvaných „městských tepelných ostrovů“. To dále snižuje možnost získat od nich skutečně objektivní údaje o regionu.

Kevin Trenberth, novozélandský klimatolog, přímý spoluautor dvou zpráv IPCC, se k současné situaci vyjádřil překvapivě takto: „Musíme připustit, že nemáme systém monitorování klimatu. To může být šok pro mnoho lidí, kteří věří, že víme, co se děje s klimatem.“

Změnu klimatu nezpůsobuje lidstvo

Ti, kteří nesouhlasí s pracovními metodami IPCC, dokonce vytvořili alternativu k ní. Nevládní skupinu expertů na změnu klimatu NIPCC. Věří, že „hrozba globálního oteplování způsobená lidstvem je nejen značně přehnaná, ale tak malá, že zapadá do proměnlivosti přirozených systémových klimatických změn a nepředstavuje nebezpečí“.

Více než 1 000stránková zpráva NIPCC, v níž 47 odborníků použilo tytéž zdroje jako „odborníci“ IPCC, došla ke zcela odlišným závěrům.

Podle nich „příčinou změny klimatu není lidstvo“.

Zdroj: vz.ru

sponzorováno